

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cesvaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2025
SEPTEMBRIS

Kāpt kalnā

*"Pacel savas acis un skaties visapkārt! Tie visi ir sapulcējušies
un nāk pie tevis, tavi dēli nāk no tālienes, un tavas meitas
uz rokām atnestas." (Is 60, 4)*

MUMS JĀTURPINA IET DZĪVES SKOLĀ

Lai top slavēts Jēzus Kristus!

Sveicu visus Zinību mēnesī, jo ne tikai bērniem, bet mums visiem jāturpina iet skolā. Skola nebeidzas ar vienu vai citu izlaidumu, mēs mācāmies visu dzīvi.

Ari Jēzus stāsta par dzīves gudrību, un Viņš piemin pazemības tikumu. To, ka tas ir vērtīgāks par visu pārējo, jo pazemība cilvēku dara brīvu. Pat ja daudzas lietas vēl nesaprotam, svarīgi, ka pazemīgs cilvēks spēj valdīt pār sevi.

Viens no ievērojamākajiem viduslaiku teologiem un filozofiem Akvīnas Toms apraksta pazemību kā kārtību tieksmē. Ar pamatojumu, lai mēs zinātu, ko varam, ko mums vajag sasniegt un nepārdzīvotu par pārāk augstām un nesasniedzamām lietām. Jo viens no Jaunā gara kārdinājumiem ir būt neapmierinātam ar to, kas esi, kur esi, kas ir ap tevi, čukstot sirdsapziņā un domās, ka tālumā viss būtu efektīvāks un labāks. Tā nav patiesība. Vietas maiņa neizmaina sirdi.

Otra lieta, ko uzsver Toms, ka pazemība ietver mērenības tikumu, spēju valdīt pār sevi. Mērenības tikums nav attiecināms tik daudz uz ēšanu, atsevišķu produktu ierobežošanu vai badošanos, mērenība nozīmē būt precīgiem mazās lietās. Turklāt tas attiecas gan uz darbu, gan studijām, gan atpūtu. Bagāts ir nevis tas, kuram ir daudz, bet kurš ir apmierināts ar to, kas viņam ir. Svarīgi ir neuzkraut sev negativisma slogu, bet būt laimīgam ar esošo. Pazemībā mēs mācāmies novērtēt un priecāties par visu, kas mums pieder, to, kas esam.

Pazemība noteikti ir visu tikumu māte. Ja nav šī tikuma, neviens no pārējiem tikumiem nevar būt pilnīgs. Tātad līdz ar paze-

mības tikumu mēs varam augt arī visos pārējos.

Pazemība nav cilvēka noniecināšana, Toms uzsver, ka pazemība ir realitātes atzīšana par sevi — gan par savām spējām, gan ierobežojumiem. Pazemība ir nepieciešama, lai cilvēks pakļautos Dievam un pieņemtu Dieva žēlastību. Bez pazemības cilvēks nevar būt atvērts Dieva darbībai, jo lepnība aizver sirdi.

Pazemība pret citiem izpaužas cieņā un atteikšanās no pārākuma meklēšanas, pirmās vietas meklēšanas. Nav pretrunas starp pazemību un apzināšanos par savām dāvanām. Toms uzskata, ka cilvēkam ir jāatzīst savas spējas, bet arī jāatzīst, ka tās nāk no Dieva, nevis no viņa paša.

Atcerēsimies — lepnība gaismas eņģeli pārvērta par dēmonu, pazemība cilvēku var pārveidot par eņģeli — Labā Dieva vēstnesi!

Evaņģēlijā izskan jautājums: “Kungs, vai tikai nedaudzi tiks atpestīti?” Pieļauj, ka šis jautājums kādreiz ir bijis svarīgs mums katram. Vai dzīves noslēgumā es ieiešu Debesu valstībā? Vai mani ģimenes locekļi, draugi, kaimiņi ieies Debesu godībā?

Jēzus norāda, ka katram vispirms jādomā par sevi. Pirmajā brīdī šķiet, ka Dieva valstībā ieies tie, kas ir labi cilvēki. Mans kaimiņš un es taču neesam nemaz tik slikti! Tomēr Dieva valstībā ieiet tikai tie, kas sevi salīdzinās nevis ar citiem, bet ar Kristu. Proti, vai mana dzīve ir līdzīga Viņam? Vai mana dzīve ir pilnīga, svēta?

Mums visiem, ejot dzīves skolā, ir nepieciešams garīgais stiprinājums. Lasīsim Svētos Rakstus, jo tie doti, lai stiprinātu mūsu garu!

Priesteris Ingars Stepkāns

ATBALSTA PASĀKUMI BARKAVAS PANSIONĀTĀ

Mirkļi no pasākumiem.

Madonas draudzes Caritas grupa veiksmīgi īstenojusi projektu “Radi dzīvesprieku!” sociālās aprūpes centrā “Barkavas pansionāts”. Veidojām pasākumus, lai stiprinātu iemītnieku pašapziņu, dotu iespēju radoši izpausties, kā arī veicinātu socializāciju un jaunus iesaistītos. Projekta laikā notika pieci dažādi pasākumi, kas senioriem sniedza pozitīvas emocijas un palīdzēja lauzt stereotipu par vecumu kā šķērslī pilnvērtīgai dzīvei.

Pirmais — Imanta Ziedoņa daiļrade dzejā un krāsās. Sanita Solovjeva kopā ar Kristiana Dāvida skolas audzēkņiem un pedagogiem iepazīstināja seniorus ar Imanta Ziedoņa daiļradi. Otra aktivitāte — galda spēļu pēcpusdiena, kad uz Barkavas pansionātu devās bērnu grupiņa, ko pavadīja Gunita Začesta un Janīna Bleidele. Tika izspēlēts loto, domino, dažādas kāršu spēles un dambrete. Spēļu gaita raisīja sarunas, kopības izjūtu un veselīgu sacensības garu. Trešā nodarbība — dejas sēdus uz krēsla, ko vadīja bijusī madoniete Indra Spalviņa. Ar mūzikas, valodas, laukatu un dažādu citu palīgīdzekļu palīdzību dalībnieki iestudēja pasaku. Kopīgajā procesā valdīja dzīvespriecīga noskaņa.

Mākslas terapijas nodarbība savukārt deva iespēju senioriem caur krāsām, formām, valodu un simboliem paust savas

emocijas, atklāt iekšējo pasauli. Pēc paveiktā tika izveidota darbu izstāde. Pasākumu vadīja mākslas terapeite Baiba Lezdiņa no Siguldas.

Noslēguma pasākums bija izbrauciens uz Mini Zoodārzu “Karlīnas” Vietlavas pagastā. Seniori izbaudīja tikšanos ar dzīvniekiem, bija iespēja pašiem tos barot un samīļot. Tas radīja prieku, emocionālu siltumu un atmiņas par bērnību. Šajā atpūtas vietā sarīkojām arī pikniku, kur visi varēja cienāties ar zupu un uz ugunsкура ceptām desiņām.

Pasākumu kopums pierādīja, ka vecuma diskriminācijas riskus iespējams mazināt, sniedzot senioriem iespējas aktīvi piedalīties kultūras, izglītojošās un sociālās dzīves norisēs. Katrs no piedzīvotajiem notikumiem stiprināja pārliecību, ka dzīvesprieks un radošums nav atkarīgs no gadu skaita, bet no attieksmes un iespējas būt līdzās citiem.

Mūsu ierašanās Barkavas pansionātā veicināja senioru emocionālo labsajūtu, saliedēja kopienu un apliecināja, ka cieniņa, radoša un piepildīta dzīve iespējama jebkurā vecumā.

Projekta īstenošana/pasākuma pakalpojumu sniedzējs: nodibinājums “Caritas Latvija”.

Anita Cibule

KALPOJUMS, KAS DOD SPĒKU CITIEM UN SEV

Kopš jūlija vidus Madonas katoļu draudzē kalpo diakons Vladimirs Veličko (attēlā). Kopā ar astoņdesmit cilvēku lielu komandu kā Madonas svētceļnieku grupas garīgais vadītājs viņš augustā devās svētceļojumā uz Aglonu.

— Ja Dievmāte būtu tikai miris cilvēks, tā būtu kristīgā vēsture, taču Dievmāte ir dzīva, — uzsver diakons. — Dievmāte turpina būt ar mums, dzird mūs un palīdz mums ticēt. Viņa ir mūsu aizstāve, viņai rūp mūsu drošība, veselība, attiecības ģimenē, tāpēc varam lūgt no viņas dažāda veida aizbildniecību.

— Kā jūs pats atpazināt garīgo aicinājumu un nolēmāt kļūt par priesteri?

— Nāku no kristīgas ģimenes, mēs svētdienās vienmēr lūdzāmies, devāmies uz baznīcu. Pagrieziena punkts dzīvē bija laiks, kad draudzes prāvests mani un jaunāko brāli aicināja kļūt par ministrantiem. Kad skatījos, kā priesteris pie altāra svin Svēto Misi, kā dzied, lūdzas, jau tolaik, kaut man bija tikai septiņi gadi, iedomājos, ka arī es kādreiz varētu mācīties un kļūt par priesteri. Taču pabeidzu Daugavpils Valsts tehnikumu, apguvu automehāniķa specialitāti un sākumā darbojos citā jomā. Vēroju, kā cilvēki dzīvo, strādā, apskatīju pasauli. Mans darbs bija saistīts ar komandējumiem, strādāju par šoferi vairākās Latvijas pilsētās, arī Vācijā, kur veidojām labu internetu. Savā ziņā biju tāds “universālais zaldāts”. Man viss bija — darbs, nauda, bet iekšēji parādījās kāds tukšums. Kaut darbs un kolektīvs patika, nejutos līdz galam pie-

pildīts. Tukšuma sajūta lika aizdomāties par ceļa maiņu. Reiz, skatoties kādu video, mani aizkustināja bīskapa Edvarda Pavlovskā vārds. Kad žurnāliste viņam jautāja ieteikumu jauniešiem, kuri domā par aicinājumu, bīskaps uzsvēra, ka, ja Dievs aicina, Viņš neaicina tāpat, Dievs vienmēr būs

klāt un cilvēku neatstās.

Šie vārdi nostiprināja mani vēlmi atvadīties no bijušā un stāties Garīgajā seminārā.

— Vai draudzes prāvests to atbalstīja?

— Priesteris šai ceļā mani ļoti stiprināja. Kad stājos seminārā, nevienam citam to neteicu, jo nebiju pārliecināts, vai mani uzņems. Kad saņēmu apstiprinājumu, vispirms bija jādodas uz rekolekcijām Jaunaglonā. Pēc tam sākās mācības Rīgas Garīgajā seminārā. Biju pārliecināts, ka pārējie studenti būs tādi mierīgi, klusi jaunieši, bet saskāros ar katra raksturu, jo visi esam tikai cilvēki ar savām vajībām un trūkumiem. Uznāca šaubas par savu izvēli, bet Lauris Kārklis, kas tagad ir priesteris Ludzā, mani stiprināja un iedrošināja turpināt.

Semināra laikā bija arī vairāki piedāvājumi no paziņām, kas aicināja pelnīt labu naudu Norvēģijā, kur būtu apmaksāts ceļš, dzīvošana, pat ēdināšana. Bija liels kārdinājums to pieņemt, bet radu spēku atteikumam.

Pabeidzot semināra 5. kursu, bīskaps

Edwards Pavlovskis mani ordinēja par diakonu, un ordinācija notika manā dzimtajā draudzē. Tas bija liels brīdis arī maniem radiem, draugiem, tikai žēl, ka šo mirkli nepiedzīvoja prāvests Janušs Bulašs. Viņš centās sakārtot baznīcu lielajam notikumam, veica remontus, bet pēkšņi 52 gadu vecumā viņam pasliktnājās veselība, tika atklāts vēzis, un prāvests aizgāja mūžībā.

— Vairāk kā gadu esat diakona kalpojumā. Kad isti tiksiet ordinēts par priesteri?

— Šobrīd esmu pabeidzis Garīgā semināra visus sešus kursus, septembrī aizstāvēšu bakalaura darbu. Tā kā Jelgavas diacēzē pašlaik nav bīskapa, ir administrators, kas atbild par diacēzi, un tas ir Zbigņevs Stankevičs, viņš ieteica nesteigties. Pērn arhibīskaps par priesteri ordinēja Henriku Rektiņu, kas pirms tam kā diakons deviņus mēnešus kalpoja Madonas draudzē. Zbigņevs Stankevičs piedāvāja arī man iziet šo ceļu, vispirms kalpojot Madonas draudzē. Tā ir laba pieredze iepazīt draudzi, cilvēkus, kalpojumu, un es šim priekšlikumam piekritu.

— Kādu redzat Madonu un mūsu ka-toļu draudzi?

— Pirms tam Madonā biju iegriezies tikai garāmbraucot. Kā seminārists rudenī atbraucu pēc saziņotajiem produktiem, apskatīju baznīcu un pilsētu. Tagad esmu šeit, un man Madona ļoti patīk. Madona ir tīra pilsēta, neesmu saticis uzbāzīgus vai nepatīkamus iedzīvotājus, tikai laipnību. Ja ko nezinu, pajautāju un saņemu atbildi ar smaidu.

Runājot par draudzi, tā ir dzīva un spēcīga. Draudzē nav tikai vecmāmiņas, bet ir daudz bērnu un jauniešu. Īpaši tas jū-tams svētdienas vakaros, kad Svētajā Misē skan ģitāras pavadījums un dievkalpojums rit jauniešu garā. Redzams, ka Madonas draudzei ir nākotne. Baznīcas soli ir pilni, tie tiek papildināti — bērni dzied un lūdzas, kāds zīmē un savu zīmējumu atnes prāvestam, tas ir tik skaisti un uzrunājoši.

Brīnišķīga kopiena, ļoti atsaucīga draudze. Pieminēšu arī aktīvo draudzes vecāko Venerandu, kura rūpējas par to, lai viss notiktu, atbalsta mūs.

— Kā jūs raksturotu Latvijas sabiedrību kopumā?

— Atšķirībā no Madonas, kur ir divas vispārīzglītojošās skolas, tai skaitā Valsts ģimnāzija, kurā jaunieši var iegūt zināšanas, labu izglītību, daudzās Latvijas vietās, īpaši mazajos ciematos skolas ir slēgtas. Cilvēki pārceļas uz lielajām pilsētām, Rīgu, daudzi izbrauc dzīvot un strādāt ārzemēs, jo laukos ir maz iespēju. Tā ir mūsdienu realitāte, ko grūti ietekmēt. Pricējos, ka Madona šai ziņā ir vairāk pasargāta.

— Katram priesterim ir sava harizma, kalpojuma stiprās puses. Kā jūs raksturotu savus talantus?

— Man patīk būt kopā ar cilvēkiem gan prieka brīžos, kad notiek Kristības vai Laulības, kā arī stiprināt cilvēkus skumju brīžos, kad izvadū kādu pēdējā gaitā pie Dieva. Patīk gatavot sprediķus, uzrunāt cilvēkus. Vienmēr cenšos savu sakāmo pasniegt saprotamā, vienkāršā valodā, lai cilvēkiem būtu iespēja visu uztvert. Turklāt lūdzos, lai caur mani uz viņiem runā Dievs. Mūsu Radītājs par priesteriem neizvēlas intelektuāli spējīgākos, bieži vien Viņš izvēlas arī vājus cilvēkus, kurus pats stiprina, dod spēku un izturību.

Pagājušā gada svētceļojumā uz Aglonu es atklāju, ka varu labi darboties ar bērniem — viņi klausu, ieklausās, un tas dod spēku un iedrošinājumu man pašam. Tas nozīmē, ka nav veltīgi tas, ko daru, Dievam ir vajadzīgs mans kalpojums. Daudzi liecināja, ka viņiem patika būt klusumā Vissvētākā Sakramenta priekšā. Un to esmu novērojis arī pats, ka var darīt, daudz skriet, bet tai visā var nesadzirdēt, ko saka Dievs. Mirkļos, kad paliec kluss, ienāc baznīcā vai esi adorācijā lūgšanu kapelā, šai klusumā var runāt ar Dievu. Un ne tikai runāt, svarīgi ir sadzirdēt, ko saka Viņš.

Inese Elsiņa, Agra Veckalniņa foto

AGLONAS SVĒTKOS — ARĪ MADONIEŠU PIENESUMS

No 11. līdz 15. augustam Aglonā norisināsies viens no nozīmīgākajiem katoļticīgo garīgajiem notikumiem Latvijā — Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētki. Pie Aglonas bazilikas pulcējās svētceļnieki un ticīgie no visas Latvijas. Svētku programma tika veltīta mieram pasaulē un cilvēku dvēselēs, dažādām grupām — slimajiem, ģimenēm un visiem, kas meklē garīgo stiprinājumu. 14. augustā, svētā Meinarda svētkos, Svēto Misi celebrēja Cesvaines draudzes prāvests — priesteris Jānis Vilaks OSPPE. Noslēgumā viņš aicināja pieņemt garīgajā adopcijā nedzimušo bērnu, kuram draud nāves briesmas.

Madonas cilvēku atsaucība

Madonas novada cilvēkiem Aglonas svētki šogad iezīmējās ar vairākām aktivitātēm. Vispirms jau tas bija svētceļojums Madonas katoļu draudzes grupā, kurā devās astoņdesmit divi svētceļnieki. Grupu vadīja diakons Vladimirs Veličko, klostermāsa Inese Lietaviete, par garīgo aprūpi Svētajās Misēs rūpējās priesteris Māris Ozoliņš. Par svētceļojuma moto, atsaucoties Jubilejas gadam, tika izraudzīti vārdi — “Cerības vēstneši”.

— Septiņās dienās nogājām 185 kilo-

Madonas draudzes svētceļnieku grupa pēc septiņu dienu gaitām ir ienākusi Aglonā.

metrus, gājām pa ceļiem un bezceļiem, kurus neatrod pat navigācija. Grupā 70 procenti bija slavētāji un 90 procenti — jaunieši, tāpēc naktis negulējām, slavējām un dejojām, — prezentācijā minēja Madonas grupas pārstāve Ramona Veckalniņa. — Žēlastību ceļā bija daudz, un viens no šī ceļa augļiem ir divas māsas, kuras svētceļojuma laikā konvertējās katoļticībā.

Laiks, kas pārveido

Madonas svētceļnieku grupas dalībnieki bija gados jauni un pārstāvēja Madonas, Ikšķiles, Ogres, Lubānas, Cesvaines, Aizkraukles, Skrīveru, Rīgas un Piebalgas draudzes.

Svētceļojums vienmēr ir kas tāds, kas pārveido, laiks, kas neaizmirstas. Dzīva

un varena dzīve: dzīve ar muskuļiem, vēju sejā, dabas un cilvēku jaudu un galvenais — personisku, aizraujošu sarunu ar Dievu. Pēc šīs pieredzes daudziem iesākas jauna dzīves melodija, ieaūžot domas un lūgšanas kristīgās kopienas rakstā un turpinot ļoti personisku svētceļojumu ar Dzīvo Dievu.

Piedalās liturģijā

Aglonas svētki Madonas draudzei nesa vēl kādu iespēju. 13. augusta vakara pie bazilikas dārza altāra Svēto Misi celebrēja bīskaps emeritus Edvards Pavlovskis, koncelebrēja priesteris Rinalds Stankevičs MIC, bet ar dziedājumiem to pavadīja Madonas katoļu draudzes koris un ērģelnieks Jānis Trūps. Izvēle par labu tam, lai Aglonas svētku svinīgajos dievkalpojumos muzicētu nevis kāds jaudīgs laicīgais koris vai salasīts spožs sastāvs, bet noteiktā draudzē reāli kalpojošs kolektīvs, šoreiz atklāja svētku organizatoru garīgo temperatūru un pārliecību. Savukārt atmiņas par gatavošanos un dziedāšanu Aglonā Madonas draudzes koristiem joprojām nostiprina pārliecību par vērtīgas pieredzes nozīmi.

Ērģelnieka vēsts

Tā kā piekritu domai, ka kaut kas eksistē pa istam tikai tad, ja tiek nosaukts vārdā un pārrunāts, lūdzu iespaidos par Aglonu dalīties draudzes ērģelniekam.

— Šogad Aglonā biju daudz, sākot ar mēģinājumiem lielajam korim, kas dziedāja Krusta ceļā un 15. augusta galvenajā Svētajā Misē, — uzsver Jānis Trūps. — Ar Madonas draudzes kori dziedājam 13. augustā. Ļoti piepildīts laiks, un domāju, ka katram baznīcas korim būtu jābūt mērķim

Pie Aglonas bazilikas dzied Madonas draudzes koris, ērģelnieks Jānis Trūps.

aizbraukt un pieklājīgi nodziedāt Svēto Misi Aglonā. Kā saka, cik tad var vārities savā sulā, ja grib izaugsmi, ir jāizlien no savas komforta zonas. Tas ir arī motivācijas jautājums, jo, ja esi tikai vienā vidē, no svētdienas uz svētdienu dziedī vienu un to pašu, kādā brīdī var sākt apnikt.

Tā kā Madonas koris šovasar piedzīvoja pakāpienus — vispirms dziedāja Svētajā Misē Augustovas katoļu baznīcā, tad liturģiju Skaistkalnes baznīcā un visbeidzot — Aglonā, lūdzu diriģentu komentēt to.

— Pats nedaudz esmu pārsteigts, ka tas tā izdevās, — atbild Jānis Trūps. — Protams, pakāpenība ir ļoti svarīga, lai aprastu, gūtu pieredzi un kaut ko vairāk redzētu un saprastu. Korim nācās daudz mācīties, bija arī individuāla atdziedāšana, daudz mēģinājumu. Problēmu nebija, viss arī Aglonā piepildījās, kā iecerēts.

— Kādi būs nākamie soļi, uz ko korim tiekties?

— Ir doma par pirmatskaņojumu Madonā — novembrī ceram baznīcā atskaņot jaunu Svētās Mises redakciju. Lai paliek vēl noslēpumā tās komponists, bet tāda doma ir.

Inese Elsiņa

GULBENES DRAUDZES SVĒTCEĻOJUMS UZ AGLONU

Gulbenes draudzes svētceļnieku grupa, vadītājs — priesteris Ivars Juhnevičs.

Ik gadu pirms 15. augusta, kad Aglonā tiek svinēti Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesis uzņemšanas svētki, tūkstošiem ticīgo no visas Latvijas un citām valstīm dodas uz šo svētvieta, lai pateiktos Dievam par visu, ko Viņš ir devis, kā arī izlūgtos nepieciešamās žēlastības.

Jau vairākus gadus arī es esmu viena no lielā svētceļnieku pulka, kas mēro ceļu uz Aglonu. Katram svētceļniekam ir savs iemesls, kāpēc viņš dodas ceļā — arī man tāds ir. Šis ceļš, kas veltīts lūgšanām, pārdomām un iekšējai sarunai ar Dievu, dod garīgu spēku visam nākamajam gadam.

Kaut arī ar pārtraukumiem, bet svētceļojumā uz Aglonu dodos jau kopš deviņu gadu vecuma. Jāatzīst, ka katrs svētceļojums ir citādāks, taču visus vieno kopības sajūta, kurā veci un jauni, pieredzējuši un

pirmo reizi ejošie dalās ar saviem smaidiem, sajūtām un savstarpēju atbalstu.

Bērnībā svētceļojumu uztvēru vairāk kā piedzīvojumu, bet, apzinoties tā garīgo vērtību, tagad to izjūtu kā atbalstu dzīvei — kā iespēju atslēgties no ikdienas.

Ar Gulbenes grupu svētceļojumu mēroju sesto gadu, pievienojoties Rikavā. Esmu ļoti pateicīga par grupas garīgo vadību priesterim Ivaram Juhnevičam, par skaistajām dziesmām — māsai Marijai Stefanai, par gardajām ēdienreizēm — māsai Elījai, Sandrai un Žanim, kā arī par organizatorisko darbu — Diānai, Uldim un Zandai. Liels paldies visiem labdariem un naktsmāju devējiem, kuri uzņēma mūsu grupu. Pateicība arī katram, kas šogad izgāja svētceļojumu "Gulbene — Aglona". Kopā izdzīvotais ceļš līdz bazilikai

un emocijas, ko piedzīvojam, sasniedzot svētceļojuma mērķi, bija tik saviļņojošas — tās nav iespējams aprakstīt, tās katram jāizdzīvo pašam.

Kad nometāties ceļos Dievmātes brīnumdarītājas gleznas priekšā, asaras sariesās acīs, sirdī iemājoja cerība — viss būs labi. Dievs mūs visus mīl, pasargā no ļaunā, dod spēku, mierinājumu un prieku dzīvot, īstenojot Viņa plānu.

Protams, lēmums doties vai nedoties svētceļojumā ir katra paša ziņā, taču no sirds iesaku to piedzīvot ikvienam. Tas ir laiks, kad cilvēks var atbrīvoties no ikdienas rūpēm, pārdomāt savas dzīves vērtības, izvērtēt savus spēkus un atrast jaunus iedvesmas avotus. Priecājos, ka manam aicinājumam doties svētceļojumā un izbaudīt tā vērtību ir piekrituši arī mani bērni. Ceru, ka šī izvēle viņu dzīvēs nāks par labu.

Ļoti vēlētos, lai šīs domas uzrunā vēl kādu un nākamgad svētceļnieku pulciņš kļūtu lielāks. Pat ja kādam šķiet, ka ceļš būs grūts, lūgšanas, dziesmas, konferences, sarunas un kopīgas maltītes šo ceļu padara neaizmirstamu, un tajā ik gadu gribas doties atkal un atkal...

Inga Zapāne

Kopā ar Gulbenes svētceļniekiem arī māsa Marija Stefana.

MISĀLES JAUNAIS IZDEVUMS

Latviešu valodā iznācis “Missale Romanum” trešais izdevums.

To visās Latvijas diecēzēs un draudzēs obligāti jāsāk izmantot no 30. novembra. Misāle ir grāmata, kurā apkopoti Svētās Mises teksti un kas tiek izmantota Svētās Mises laikā. Izdevuma tulkojums ir uzlabots, lai labāk atbilstu latīņu valodas oriģinālam, kā arī vietējās Baznīcas vajadzībām un tautas valodas labskanībai.

Tas nozīmē, ka Svētajā Misē dažas tautas atbildēs, kā arī liturģisko lūgšanu tekstos, tostarp “Gloria” un “Credo”, būs

izmaiņas, pie kurām būs jāpierod. Izmaiņas skars arī muzikālo pusi — mainīsies Mises dziedājumu melodijas, kā arī tautas atbilžu melodijas dievkalpojuma laikā.

Misāle papildināta ar jauniem svētkiem Latvijas diecēzēs, kas Baznīcas kalendārā ieviesti jau iepriekš, bet neparādījās iepriekšējā Misāles izdevumā.

Par Misāles jaunā izdevuma sagatavošanu rūpējās Rēzeknes-Aglonas diecēzes biskaps Jānis Bulis ar komandu.

Redakcija

ĢIMENE UN MĪLESTĪBA APOKALIPSES AINAVĀ

Rakstīt par filmu „Grenlande”, kas tiek raksturota kā apokalipses izdzīvošanas trilleris, mani pamudināja vairāki iemesli. Pirmais — prieks, ka atradu filmu, kurā, pirmkārt, nav parādītas attiecības, kad intīma tikšanās ar pēkšņi sastaptu cilvēku ir tikpat saprotama, kā jeb-

kurā kafējnīcā izvēlēta kūciņa. Otrkārt, šī ir filma, kurā nav *gender* ideoloģijas. Treškārt, filmā attēlota normāla ģimene, kurā, saskaroties ar cilvēcei draudošām briesmām, atjaunojas mīlestības saites.

Nedēļā, kad gatavoju rakstu, Baznīcas liturģijā turklāt bija sv. Jāņa Kristītāja mocekļa nāves piemiņas diena. Lasot Evaņģēliju, saprotam, ka viņa mocekļa nāve saistīta ar cīņu par laulības būtību un tās svētumu: „Herods pats sūtīja un apcietināja Jāni, un saistīja viņu cietumā Herodijas, sava brāļa Filipa sievas dēļ, jo viņš to bija apprecējis. Jo Jānis sacīja Herodam: “Tu nedrīksti turēt pie sevis sava brāļa sievu.” Bet Herodija nīda viņu un gribēja viņu nonāvēt, bet nevarēja.” (Mk 6, 17–19). Vēlāk viņai izdevās atrast iespēju iznīcināt šo laulības svētuma aizstāvētāju (sal. Mk 6, 21–28).

Dievs un Baznīca mūs māca par laulības apbrīnājamo skaistumu un tās izcilo mērķi. Atgādināšu svarīgākos katehisma akcentus: „Laulība nav tīri cilvēcisks iedibinājums. Dievs ir laulības autors.” (1603.) „Laulības sakramenta žēlastība pilnveido laulāto cilvēcisko mīlestību, nostiprina viņu nešķiramo vienību un svētdara viņus ceļā uz mūžīgo dzīvi.” (1661.) „Ģimene taisnīgi tiek saukta par “mājas Baznīcu”, žēlastības un lūgšanas kopienu, cilvēcisko tikumu un kristīgās mīlestības skolu.” (1666.)

Vīrieša un sievietes aicinājums uz savstarpējo mīlestību, pēc tam laulību un ģimenes veidošanu ir ļoti nozīmīgs. Tas sniedzas līdz pašām Debesīm, līdz mūžīgās dzīves sliekšnim. Tāpēc filmas konteksts var palīdzēt domāt par to, ka laulāto mīlestības saites pat stihiju apdraudējuma priekšā var vest līdz laimīgai nāvei un mūžībai.

Trešais pamudinājums rakstam ir ariņa par tik daudziem apdraudējumiem, ar kuriem mūsdienās sastopas cilvēks un ģimene. Pašreizējā kultūra, ko ietekmē arī vardarbīgā *gender* ideoloģija, svētas mīlestības un atbildības pilnu attiecību vietā cilvēkiem piedāvā dzīves modeļus, kas piesūcināti ar bezatbildību, bezkaunību un izvirtību. To augļi ir skaidri redzami: bērnu ieviešana masturbācijā, jauniešu ierosināšana un pieradināšana pie homoseksuāliem „eksperimentiem”, maldināšana par dzimuma būtību, kas pusaudzēs rada šaubas par savu dzimumu un manipulācijas ar to. Visbeidzot — kontracepcijas mentalitāte, kuras vismagākais auglis ir nedzimušā bērna nogalināšana. Pieminēšu šokējošu piemēru, par kuru ziņo organizācija „Par dzīvību” no Polijas. Viens no brīvo attiecību un *gender* filozofijas augļiem izskatās šādi: Katovicē bērnu ieņēma 14 gadīga meitene, kura, nevēloties viņa dzimšanu, izdzēra aborta tabletes un nogalināja sevi jau 5 mēnešus uzaugušu cilvēciņu!

Nemot vērā šo fonu, iesaku noskatīties filmu „Grenlande”. Galveno varoņu laulība nav bez plaisām. Katram no viņiem ir savi trūkumi un vainas, kuru dēļ laulība tiek apdraudēta ar šķiršanos. Filmā parādītais dzīves posms saistīts ar milzīgas komētas tuvošanos Zemeslodei. Režisors atklāj, ka apdraudējuma kontek-

SKAPULĀRS — SARGĀJOŠA ROKA UZ PLECA

Gribu izstāstīt, kā šī roka man palīdzēja, bet iepriekš paskaidrošu, ka par skapulāra saņemšanu jau kādu laiku biju domājusi. Aprunājos ar mūsu draudzes prāvestu priesteri Pāvilu Kamolu. Norunājām, ka skapulāru saņemšu tuvākajā laikā. Arī pati painteresējos, kā tas radies, kāda tam nozīme. Dzirdētais mani vēl vairāk iedvesmoja un pārliecināja, ka vēlos to saņemt. Saprātu, ka tā ir godināšanas forma — veltīšanās Marijas Bezvainīgajai Sirdij. Lasot informāciju, ļoti iekrita acīs teikums, ka Karmela skapulārs garantē īpašu Vissvētākās Jaunavas Marijas aizbildniecību laicīgās dzīves sarežģītās situācijās. Tādās arī es vēlāk nonācu, nesaprotot izskaidrojumu — kāpēc?

4. augustā braucu uz Rīgu pie ārsta uz konsultāciju. Braucot pilsētas transportā, izkāpu nepareizajā pieturā un nevarēju atrast vajadzīgo ielu. Uzzrunāju cilvēkus, tie paskaidroja, ka tādas ielas šai vietā nav. Vēlreiz uzrunāju jauniņus, kuri gāja savās gaitās. Viņa laipni uzklausa un ieteica izsaukt taksometru, ko pati arī izdarīja. Braucot izstāstīju savu situāciju, jo uztraucos, ka nokavēšu vizītei paredzēto laiku. Taksometra vadītājs nomierināja, iedrošināja, ka brauks pa īsāko ceļu. Aiz-

braucām laicīgi, dakteris pieņēma un laipni visu izskaidroja.

Maksājot kasē pacienta nodevu, darbiniecei pajautāju, ar kādu transportu varētu nokļūt līdz dzelzceļa stacijai. Kasiere izskaidroja, un, kamēr vēl uzturējos klīnikā, pienāca

klāt ar transporta un tā kursēšanas laiku izdrukātu sarakstu, paskaidroja, kā jātiek līdz pieturai. Laicīgi nokļuvu stacijā un atbraucu mājās.

Pārdomājot šīs situācijas, sapratu, ka tās nav vienkārši sagādīšanās, bet Dievmāte, izrādot savu mīlestību un palīdzību, mani saudzīgi, raiti izvadāja un sūtīja laipnus cilvēkus manā ceļā. Tas vēlreiz parādīja, ko nozīmē būt derībā ar Vissvētāko Jaunavu Mariju, to slavēt, godinot tās Bezvainīgo Sirdi. Sirsnīga pateicībā Dievam un Dievmātei par izjusto mīlestību, apmīlojot mani kā savu bērnu, izvedot cauri grūtībām. Man vajadzēja tikai sekot un paļauties. Dzīvot ticībā un mīlestībā.

Aicinu pārdomāt, kādās attiecībās mēs katrs esam ar Dievmāti, un varbūt radīsies vēlme saņemt skapulāru — Dievmātes palīdzības, drošības un mīlestības derības zīmi!

Nina Eglīte no Pļaviņu draudzes

ATVER MĀJASLAPU "KATOLISJAUNIESIEM.LV"!

Ir izveidota un darbojas mājaslapa "katolisjauniesiem.lv". Tās mērķis ir vest kopā jauniešus no visas Latvijas, stiprināt saites starp jauniešiem un Baznīcu, kā arī veicināt vienotu jauniešu kopienu Latvijas Baznīcā.

Mājaslapa piedāvā pasākumu kalen-

dāru, informāciju par brīvprātīgā darba iespējām un kalpošanu dažādās organizācijās, kā arī kontaktinformāciju par jauniešu vadītājiem visā Latvijā. Šobrīd jau apkopota informācija par draudzēm, kurās rit jauniešu darbs.

Redakcija

PORTUGĀLES CEĻŠ “CAMINHO PORTUGUES DA COSTA”

24. jūlija naktī pēc četrus stundu lidojuma no Rīgas lidostas nonācām Porto, iesākot ceļojumu pie apustuļa Jēkaba. Jēkaba ceļa gājēju pases tika iegādātas jau Latvijā, un bez kavēšanās varējām sekot dzeltenajām bultām.

Ceļš vijās gar Atlantijas okeānu, ejot bija jāvelk siltās jakas un saulesbrilles jāpietur ar roku, lai brāzmainais vējš tās nenopūstu. Okeāna ūdens bija tikpat ledains, cik nemitīgi šalcošais vējš. Tas lieliski atveldzēja nogurušās kājas un tos, kuri saņēmas peldei.

Naktsmitnes mums bija pieteiktas, tādēļ katru dienu zinājām attālumu, kāds jānoiet.

Karstums pamazām pieņēmas spēkā un uzstādīja gājienam savus noteikumus. Cēlāmiem no rīta agrāk, devāmiem ceļā lai cīgi, lai pirms tveices iestāšanās būtu galamērķi. Vakaros un naktis bija apmēram 17 grādi silts, dienā — pat 41. Viesnīcas, protams, bija nodrošinājušās pret karstumu, daudzās bija kondicionieri.

Portugāle un Spānija ir valstis ar savām vēsturiskām pērlēm, ļoti tīru vidi un gleznainiem skatiem. Bieži jutāmiem, kā nonākuši pasakā. Kalni, pludmales, klosteri, baznīcas, šaurās, bruģētās ieliņas nemitīgi iepriecināja skatu un prātu.

Ejot Jēkaba ceļu, ir jārēķinās, ka tas nav vienkārši gājiens karstumā un svešā zemē. Došanās pie Jēzus apustuļa, ceļabiedra un līdzgaitnieka nes arī dažādas izmaiņas iekšējā pasaulē. Ceļā katrs mēdz doties ar saviem nodomiem, lūgšanām, jautājumiem, taču gadās, ka saņem vēl vairāk jautājumu. Tas noteikti ir ceļš, kurš pārveido.

Santjago de Kompostela iedzīvotāji dzīvo nemitīgos svētkos un liksmībā. Nākot pie Jēzus apustuļa, pārvarot dažādus izaicinājumus un grūtības, to viņiem

atnes pateicīgie svētkelnieki. Pateicības asaras katedrāles laukumā piedzīvo daudzi.

2. augustā nonācām Santjago de Kompostela. Informācijas centrā, uzrādot svētkelnieku pases ar tajās iespiestajiem zīmodziņiem, saņemām sertifikātu par Jēkaba ceļa iziešanu. Apustuļa Jēkaba relikvijas, izstāvēt rindu, pagodinājām katedrāles pagrabā, uz kurieni ved tik šaura eja, ka lielāka auguma cilvēkiem ir grūti iespraukties.

Lai gan likās, ka laika ir daudz un ceļojums tik ātri nebeigsies, noslēgums ātri tuvojās, un 4. augustā devāmiem mājupceļā. Mūsu grupiņa maršrutu pieveica, ejot kājām, taču Svēta Jēkaba ceļš ir izbraucams arī ar velosipēdu. Pats mazākais posms, kuru ieskaita, lai saņemtu sertifikātu par Jēkaba ceļa pieveikšanu, ir 115 km no Spānijas pilsētas Sarria.

Gribu iedrošināt katru nebaidīties doties šajā brīnišķīgajā piedzīvojumā!

Vita Bartuševiča

PASAKA PAR ZIEDU BALLI

Kādā jaukā, saulainā vasaras dienā ziedu karaliene roze rikoja balli. Viņa bija uzvilkusī spilgti sarkanu samta kleitu un rotājusies spožām rāsas pērlišu krellēm. Uz balli ieradās daudz krāšņu puķu un pavisam sīku, mazu lauku ziediņu.

Dālija bija ieradusies ar savām mazajām māsām. Visām mugurā bija kuplas, maigi rozā kleitiņas. Tulpes un narcises turējās bariņā un nepārtraukti pārrunāja notiekošo. Staltā lilija bija smaržojusies tik spēcīgi, ka citas puķes neuzdrošinājās tuvoties.

Ballei bija jāsākas, bet vēl pietrūka vienas mazas puķītes — kumelītes.

Roze bija satraukta, jo balle nevarēja iesākties pirms nav ieradušās visas.

Beidzot durvis pavērās, un parādījās kumelītes baltā, izspūrusī galviņā. Viņa bija ļoti steigusies un izskatījās nobijusies.

“Es...es biju pie slimas meitenes. Viņai... bija augsta temperatūra un stiprs klepus. Es dāvāju savas ziedlapiņas un meitenes mamma uzvārija tēju. Meitene izdzēra ārstniecisko tēju un iemīga. Es sēdēju pie gultiņas un gaidīju, kad viņa

pamodīsies. Kad meitene pamodās, temperatūra vairs nebija, un klepus bija pierimies.”

Ziedu karaliene izskatījās aizkustināta. Viņa pasmaidīja un klusi bilda: “Mīlās māsas puķes, mēs spējam daudz palīdzēt cilvēkiem. Mazā kumelīte dziedināja meiteni, jo tās ziedlapiņām piemīt ārstnieciskās īpašības. Mēs visas ar savu izskatu un smaržu spējam dāvēt cilvēkiem daudz priecīgu mirkli. Slaidās gladiolas un asteres bērni nes skolotājiem 1. septembrī. Baltās pipenes un rudzupuķes cilvēki pin ligo svētku vainagos. Samtenes un puķu zirņi tiek audzēti piemājas dobēs un māju pagalmos. Un kur nu pieneņu lauki, kurus apmeklē bites un no ziedlapiņām savāc saldo nektāru, kas pārtop medū. Lai šis vakars ir pateicība mūsu Radītājam un mums visām!” — uzsauca roze. — “Priecāsimies, ka esam dažādas un ļoti īpašas, ka esam ļoti vajadzīgas.”

Mūzika ieskanējās, un ziedu karaliene aicināja visus uz deju.

Arī mēs, cilvēki, kā šīs puķes esam dažādi — īpaši, neatkārtojami un milēti.

Valentīna Brūniņa

PAZUDUŠIE LĪDZSKAŅI. UZDEVUMS IKVIENAM

Svītriņu vietā pievieno līdzskani un centies izlasīt pantus. Ja neizdodas, izmanto tos no burtu bankas. Salīdzini ar pantiem no svētā Pāvila vēstules filipiešiem (Flp 1, 9-11).

U- -o e- -ū-u, -ai -ū-u -ī-e-ī-a -ie-ē-, -ā-i --ū-a-a, -ieau--u
-i-ā a-i-ā u- i-ū-ā, -a -ū- --a-ī-ā-o -ā-au-ā-, -ai --i--us -ie-ā -ū-
u -ī-i u- -e-ai-o-a-i, ie-u-u-i -i-ī-u -ē-u- --is--us -ai-ī-a- au--i, -ie-
a- -a- -o-u u- s-a-u.

Burtu banka: n,t,s,l,dz,l,j,s,m,l,s,t,b,v,n,m,r,p,r,p,l,z,d,m,p,g,t,v,s,t,z,ņ,n,z,j,t,k,j,s,s,v,r,
,g,k,p,r,b,d,t,l,K,r,s,t,s,d,n,b,t,t,r,n,n,v,n,j,m,g,v,š,p,l,n,g,J,z,s,K,r,s,t,s,t,s,n,b,s,g,l,D,v,m,p,
,r,g,d,n,s,l,v

Palmira Gailīte

Svētdienas Evanģēlijs

9. septembris

(Lk 14, 25-33)

14. septembris

(Jņ 3, 13-17)

21. septembris

(Lk 16, 1-13)

28. septembris

(Lk 16, 19-31)

SKOLOTĀJA LŪGŠANA

Mans Kungs, dāvā man
žēlastību darīt savu darbu
pēc vislabākās sirdsapziņas.
Dari, lai es spētu nodibināt
un uzturēt ar saviem
skolniekiem labas attiecības,
tā, ka viņi vienmēr vēlētos
mani uz klausīt.
Neļauj man savā darbā
vadīties no kaut kādām
personīgām izjūtām, dodot
priekšroku tiem,

kas man patīkamāki,
bet liec man rūpēties
par ikvienu skolēnu tā,
kā tas katram no viņiem
nepieciešams.
Palidzi man katru dienu spēt
sevi pilnībā ziedot darbam
savu skolēnu labā, tā, lai es
ar savu piemēru varētu tiem
mācīt, kādai jābūt patiesi
kristīgai dzīvei.
Āmen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Maziļevskis
(t. 29397048)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinu-kokneses-katoludraudzes.net

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo reķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri,
Inese Elsiņa, Aija Mālniece, Iveta Dzērve,
Palмира Gailite, Diāna Lozko, Anita Seikovska.
Vāka zīmējuma autore – Erlina O'Salivana.

Lappušu nosaukumos – citāti no 60. psalma.
Makets: Dace Sniedze. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 1 eiro.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.